

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania A. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika ubezpieczonej o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. F. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 30 lipca 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.), przez jego błędną wykładnię w związku z błędną wykładnią art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), polegającą na przyjęciu, iż brak jest podstaw do zaliczenia skarżącej do grona osób

nawet częściowo niezdolnych do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, mimo że wobec wnioskodawczyni orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności, a także naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a polegało na naruszeniu art. 382 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. i w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegającym na bezzasadnym oddaleniu zgłoszonych w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawczyni jest całkowicie czy częściowo niezdolna do pracy w sytuacji, w której wbrew twierdzeniom Sądu pierwszej instancji w tym zakresie, także ten dowód zmierzał do wykazania okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy; art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu przez Sąd drugiej instancji granic swobodnej oceny dowodów przy okazji dokonywania analizy opinii sporządzonych dla potrzeb niniejszego postępowania przez biegłego sądowego H. K. i G. P., co doprowadziło w konsekwencji do przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, za Sądem pierwszej instancji, wniosków zawartych w tej opinii, pomimo tego, że treść tych opinii nie jest niejednoznaczna i nie została skonfrontowana z opiniami innych biegłych sądowych; art. 385 k.p.c. polegające na jego bezzasadnym zastosowaniu i w konsekwencji oddaleniu apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej, uzasadniając wniosek tym, że „w przedmiotowej sprawie istnieje konieczność wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w następujących kwestiach: 1. czy stwierdzenie przez Sąd, iż <<w aktach sprawy znajduje się orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, a zatem przedmiotowe orzeczenie było brane pod uwagę przez biegłych lekarzy wydających opinię w sprawie>> jest wystarczające, czy też biegły w swojej opinii a następnie Sąd ustalający stan faktyczny i dokonujący oceny dowodów powinien dokonać analizy orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, i ewentualnego wyjaśnienia przyczyn odmienności oceny niezdolności do pracy, co powinno zostać wyjaśnione w uzasadnieniu w opinii, a następnie w uzasadnieniu wydanego wyroku?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W tym kontekście należy wskazać, że podstawowym celem instytucji przedsądu jest rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; oraz z 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia jej (dopuszczenia jej) do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jego powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi

jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie - czy stwierdzenie przez Sąd, iż <<w aktach sprawy znajduje się orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, a zatem przedmiotowe orzeczenie było brane pod uwagę przez biegłych lekarzy wydających opinię w sprawie>> jest wystarczające, czy też biegły w swojej opinii a następnie Sąd ustalający stan faktyczny i dokonujący oceny dowodów powinien dokonać analizy orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, i ewentualnego wyjaśnienia przyczyn odmienności oceny niezdolności do pracy, co powinno zostać wyjaśnione w uzasadnieniu w opinii, a następnie w uzasadnieniu wydanego wyroku? – nie może być uznane za istotne zagadnienie prawne, które powinno być rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Jego przedmiotem nie są bowiem uzasadnione wątpliwości odnośnie do przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), już z tego powodu, że skarżąca żadnych przepisów w tym kontekście nie przywołuje. Nie wiadomo zatem, jakie przepisy miałyby podlegać wykładni w kontekście postawionego pytania.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

Gdy idzie natomiast o wniosek o zasądzenie na rzecz pełnomocnika wnioskodawczyni zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z urzędu, to jego oddalenie uzasadnione jest tym, że zgodnie z zamieszczonym w aktach

pełnomocnictwem pełnomocnik w niniejszej sprawie na etapie postępowania kasacyjnego nie działał z urzędu.